

KHÔN DẠI - HẠI THÂN

**Khôn đời nó hại cái thân
Tâm linh bất ổn, tánh tình bất minh
Ngu si tằm tối tại mình
Dại mà không biết, tưởng mình khôn lanh**

Làm người ai không muốn mình là khôn lanh. Bởi vì khôn ngoan mình mới có tiền có của, không bị ai hiếp đáp hay bị ai lợi dụng.

Người khôn lanh thì lúc nào cũng ăn trên ngồi trước, riết rồi ai cũng thích mình khôn. Rồi người này, thấy người kia khôn lanh quá, tại vì họ làm cái này được, họ làm cái kia được, kiếm tiền quá dễ. Rồi mạnh ai cũng muốn mình khôn lanh, rồi bắt chước lẫn nhau, đem ra cái khôn lanh của mình để kiếm tiền.

Kiểm đủ cách để có tiền. Mạnh ai nấy kiếm, kiếm cách nào cũng được. Miễn sao có tiền là được. Bởi vì, có tiền mới có sức mạnh, người nào không tiền thì người đó ngu si và không có sức mạnh. Xưa nay ai cũng vậy! Muốn cho người khác kính nể mình, chỉ có dùng tiền, dùng của, làm cho người khác nể sợ. Bởi vì, đồng tiền, có thể sai khiến bất cứ ai, kể cả cha mẹ mình. Và cũng có nhiều người đã vì tiền, mà mong cho cha mẹ chết sớm, để lãnh của hồi môn. Vợ chồng chém giết nhau, mong cho chết nhanh để lấy gia tài và bảo hiểm nhân thọ. Nói chung chỉ có tiền, thì con người sẽ xử dụng MÁN LỐI, những gì thối tha để đạt được mục đích. Và nói rằng mình khôn, mình biết kiếm cách làm tiền. Dù làm việc bất nhân, bất nghĩa và bất chánh.

**Vì tiền chém giết lẫn nhau
Anh em cha mẹ, họ hàng ghét nhau
Tan hoang gia đạo trong nhà
Miễn sao mục đích, của mình thành công**

Người nào thực hiện được mục đích của mình là chứng tỏ và chỉ cho người ta thấy cái hành động quá tham lam, độc ác và dâm ô.

Tại sao, nói người nào thực hiện được mục đích của mình là người đó quá tham dâm?

Mình muốn làm giàu? Muốn làm giàu làm to, là tham rồi.
Khi mà anh được giàu có và quyền thế rồi, thì anh sẽ dâm loạn.

Càng giàu có, càng quan to thì càng ác ôn.
Giàu có quan to là mình bốc lột hiếp đáp người nghèo, tại vì người nghèo họ dại, họ thiệt thà, họ không biết mánh lối. Còn mình khôn lanh biết mánh lối, mình giàu có quyền uy, mình tưởng mình hay. Té ra càng ngày, càng ác độc. Có khi mình quá ác mà không hay.

Mình hại cho họ, đem công sức đánh đổi miếng ăn, cho bệnh, cho họ chết sớm. Hỏi sao mình không ác.

Mình bày ra kiểu làm nhiều, ăn nhiều, làm vượt kế hoạch, **làm khoáng**. Làm cho hết sức, cho người ta bệnh chết sớm và gia đình người ta ly tán, vợ mất chồng, con mất cha, v, v.

Người nghèo họ cũng tham, họ làm nhiều, là nhà giàu, quan to, mình lấy hết. Mình hốt mồ hôi nước mắt của kẻ nghèo, của kẻ tham ít hơn mình. Sao mà mình không ác! Những người ác là những người khôn lanh, khôn quá thành ra dại. Mình tưởng mình có tiền tài, địa vị bên ngoài là người ta kính sợ mình.

Mình càng có địa vị, tiền tài nhiều là mình đem thân đưa cho người ta thấy cái bộ mặt tham lam của mình. Nếu mình không tham lam ác độc, sao mà giàu!

Thế nên người tội nhiều nhất là người giàu có quyền thế. Tại sao?

Cái gì cũng quơ, cái gì cũng muốn làm của riêng. Mà nói họ tham, họ không chịu. Tới hồi tan gia, bại sản, gia đạo bất an thì mới biết mình khôn, mà dại.

Dại là sao, là mình lấy cái gì, của thiên hạ, thì mình phải trả lại hết.

Đâu có ai chết, xuống âm phủ hay lên Thiên Đàng, qua khỏi thế gian, mà đem đi được cái nhà, hay tiền đô đâu.

Thế nên càng giàu càng tội. Mà những nhà dại tội là toàn nhà giàu và quyền thế. Bởi vì ở thế gian họ giàu, họ có quyền thế, **nên họ làm đủ chuyện tài Trời**. Làm chuyện tài Trời, là tội tài Trời. Đi hỏi nhà giàu, nhà quyền thế họ nói cho nghe cách thức của họ làm ăn như thế nào thì biết liền.

**Nhìn xem của cải khắp nơi
Nếu mình không lấy, không tham của người
Có đâu tức tối sân si
Phải mang hình tội, làm thân cày bừa**

Những nhà giàu quyền thế, sau khi chết linh hồn sẽ đầu thai thành thú để ăn năn sám hối tội mình, có người thành chó, thành dê, thành gà, thành vịt. Thành chó là những người bất trung bất hiếu, thành dê là những người dâm loạn, thành gà vịt là những người ham ăn ngon và ham uống.

Rồi mấy cái ông đạo, chức trọng quyền cao cũng vậy. Muốn mình làm lớn cho người ta cung kính, nể sợ. Ở đời và đạo, mà có cái **chữ muốn** là không có ổn đâu. Tại sao!

Muốn là tham. Tham thì làm sao mà làm quyền cao chức trọng cho bền. Làm một thời gian rồi, bị người ta đui, người ta chửi, mình thấy hoài trên TV. Hết ông lớn này bị chửi, rồi tới ông lớn kia bị chửi. Tại vì, cái tội tham. Người tham muốn thì luôn luôn lúc nào cũng đi con đường hạ tiện eo hẹp. Đi con đường hạ tiện eo hẹp thì người ta thấy, bộ thiên hạ họ đui sao. Họ sa thải liền một lúc, thời đại này, chứ đâu phải thời đại xưa, muốn làm gì thì làm.

**Làm người chức trọng cao sang
Toàn là hạ tiện, đi đường hẻm cong
Tham lam có sẵn trong người
Làm sao che được, khỏi người không tham**

Muốn làm một nhà tài giỏi, trước hết phải, tu thân, tu Vô Vi.

Tu Vô Vi mình loại được cái chữ tham, cái chữ muốn thì làm cái gì, nó cũng siêu hơn người phàm. Tại sao! Vì trước đây mình ý mình có tài, mà thiếu đức. Vì thiếu tu thân.

Hôm nay mình tu thân là lập đức, thì vừa có tài và vừa có đức thì làm sao mà không siêu.

Trên thế giới ít có nhà lãnh đạo nào, mà chịu tu thân, nên các nhà lãnh đạo còn sân, còn tham và còn giết. Và cũng có ít người tu, nhưng không đúng pháp, và huệ, không được mở, thì cũng như không tu.

Mình thấy những người kia, họ xâm chiếm lẫn nhau, những người đó còn sân và còn tham. Hết còn sân, còn tham là còn dâm, thì đi con đường hạ tiện và eo hẹp. Mà nói họ, đi con đường eo hẹp và hạ tiện thì người ta không tin. Chuyện sờ sờ trước mắt rõ ràng. Những người đó, có làm được cái gì tốt đâu, từ xưa cho tới nay.

Chuyên môn phá của cải quốc gia và hại dân chúng nghèo thêm. Nếu mà làm được điều gì tốt, thì dân cơm no, áo ấm. Chứ tại sao hiện bây giờ thì thiên hạ loạn lạc tùm lum. Hết chiến tranh đầu này, thì chiến tranh đầu kia. Hội hợp tối ngày mà không biết làm sao tháo gỡ!

**Thân làm lãnh đạo tướng hay
Chuyên môn cường bức, những người tay em
Chiến tranh loạn xạ khắp vùng
Tại vì lãnh đạo, chưa thông tâm mình**

Làm lãnh tụ mà không hiểu hai chữ lãnh tụ. Thì làm sao tháo gỡ.

Chữ **Lãnh** có nghĩa là lãnh chịu cái sai lầm của mình, mà sửa cái sai cho đúng. Chính mình mà không chịu sửa mình thì làm sao, sửa dân. Sửa từ cái khổ nghèo, thì nó sẽ giàu, sửa từ cái tham si, cho hết tham si, sửa từ hung ác, cho đến hiền lành.

Tham thì nó sẽ chiến tranh. Con thú tham ăn, cắn xé nhau. Con người tham cũng vậy.

Tâm lấy cái gì để sửa?

Mình lấy cái "**Tâm Điển**" mới sửa nổi. Ngoài tâm **ĐIỂN** không có cách gì để sửa. Cái Tâm của mình hoạt động bằng điển quang. Nó có thể biến đổi. Từ một người cướp, trở thành vị Bồ Tát.

Những nhà thông minh, mà tánh tình vẫn không thay đổi: **tham lam và hung hăng vô số kể**. Lấy cái đó, mà làm kinh nghiệm để tu thân.

Muốn cho cái thân của mình đừng bệnh nan y, thì trước hết phải tu, sửa thân và sửa tâm. Gọi là kiến tánh và minh tâm.

Dùng cái pháp tu thân. Là làm cho cái thân của mình cho nó **đừng có tham** thì nước và dân nó mới giàu. Nước nó giàu là do mình, lo sửa tâm thức của mình. Tâm thức mình mà có sửa thì làm sao không sáng trí và thông minh hơn người không sửa.

Bằng chứng là những nhà khoa học phát triển. Họ luôn cải sửa món đồ hằng ngày, thì khoa học đồ dùng, càng ngày càng tối tân.

- Tâm linh mà chịu cải sửa, làm sao mà không vượt hơn khoa học.

Thông minh có nghĩa là sửa những cái xấu, để tiến tới cái tốt, đơn giản như vậy thôi. Vậy mà làm không xong.

Làm sao để đạt được hai chữ trí tuệ, phải có phương pháp tu, để gạt bỏ những tánh hư, hèn mọn: như là tham, sân, si. Thì sẽ thông minh! Những nhà thông minh, mà còn gian lận, hung hăng thì làm thông minh làm chi, cho vô ích.

Chữ **Lãnh** có nghĩa là như vậy. Lãnh cái sai để sửa tiến.

Còn chữ **Tụ** có nghĩa là hợp quần hùng lại với nhau, đoàn kết với nhau làm một việc tốt cho chính mình thì mới thành đại sự chung cho dân tộc.

Chứ đơn thân độc mã một mình mình, dù có tài ba cho cách mấy cũng không sao mà tiến. Như mình đã thấy những nhà thông minh, đi trước như là Tần Thủy Hoàng, Hitler, Tào Tháo, v.v, Không có làm được cái gì, ích lợi cho dân.

Ông lãnh tụ nào thông minh thì ông sẽ hướng dân tộc ông khỏi khổ. Muốn làm lãnh tụ thì phải hiểu hai chữ lãnh tụ. Làm lãnh tụ, mà không chịu tu thân, thì đừng làm, sẽ làm xấu thêm cho dân tộc và không có lợi ích gì cho mình và gia đình giòng họ mình.

Thời đại bây giờ, ông lãnh tụ, ăn được thịt bò beefsteak thì người dân họ cũng ăn được thịt bò. Ông lãnh tụ đi du lịch nước ngoài thì người dân cũng được đi du lịch nước ngoài. Lãnh tụ đi đứng, ăn uống còn khó khăn hơn người dân, thì đừng có ngu si, mà tranh giành chức lãnh tụ chi cho mệt.

Lo tu bổ sửa chữa bản thân mình trong sạch, sau này chết, lên Thiên Đàng thì nó hay hơn là tranh giành chức vị lãnh đạo. Những người hiểu biết cao hơn siêu hơn thì không cần gì phải tranh.

Ông tướng nào, sau này bệnh, cũng tu thân. Sau khi tu thiền Vô Vi, giác ngộ, ông mới hiểu, chữ tu thân. Trước giờ làm tướng, tướng mình oai. Tới hồi bệnh hoạn nan y, bị tai biến, sợ hết hồn. Bệnh hoạn là do điển trước, trong thân bộc phát.

**Tu thân sửa chữa tâm hồn
Sao cho thanh sạch, toàn thân hưởng lành
Hưởng lành hạnh phúc ấm êm
Nước nhà sáng chói, mặt mày phương phi**

Làm lãnh đạo, mà bản thân mình đen thui, người tham, cái mặt nó mới đen thì chỉ có nước nghèo, dân khổ. Dân khổ thì lãnh đạo, lãnh tội, thì lúc đó lãnh đạo chối. Tôi không có, không có, coi lại coi mình lúc đương thời, có tham quyền, tham lợi không?.

Mình dùng những hạ sách áp chế đồng bạn, đồng bào, người tài, người giỏi hơn, mà

hỏi sao mình không tội. Ông nào lãnh đạo thì phải có. Mình áp chế là mình đi đường hẻm, ích kỷ, cá nhân, mà ông nào cũng lãnh nạn, tại vì, không tu.

Không tu thân thì dính nhiều tai nạn. Vì không tu thân thì mình không quán thông cái câu chơn ngôn "**Hại người tức hại mình**".

Nên khi chết, đày xuống ngục a tỳ thì khóc lóc van xin. Cho đầu thai trở lại làm người để trả nợ thế gian. Tới hồi đầu thai lại, trở lại làm người thì phải làm thú trước. Bởi vì quá ác, coi mạng người giống như mạng thú, thì nay đầu thai lại thành thú trước, rồi mới được thành người sau.

Chuyện này có thiệt, con bò, con trâu là các lãnh đạo đầu thai lại.

Vì trước đây ăn xương hút tủy người dân, bắt dân làm trâu, làm bò, nay mình làm trâu bò để trả nợ. Oan gia nghiệp chướng là vậy! Con bò, con trâu nó biết tội nó, nên nó làm thính mà gánh vác chuyện ngày xưa. Khi mà con bò con trâu nó chịu hy sinh mười kiếp, thì nó trở lại thành người. Mà phải tốn mất một ngàn năm.

**Ngàn năm giam hãm tội hồn
Luân hồi nghiệp báo, mới hoàn thành nhân
Thành nhân không biết tu thân
Là hoàn trở lại, loài cầm trả vay**

Luật nhân quả trả vay, có rõ ràng trước mặt. Mình đi học siêng năng thì mình có việc làm tốt. Mình làm biếng thì có việc làm cực. Mình ở ác thì có ma quỷ xử hình, mình ở hiền thì ở gần Thánh Tiên Phật.

Đâu đâu cũng có luật lệ rõ ràng, mình làm lãnh đạo, mình cũng muốn dân chúng đi theo luật. Mà không lẽ Ông Trời, không có giới luật của Ông sao!

Luật của Trời là luật rất tự nhiên và hồn nhiên. Đó là luật nhân quả, chỉ có một luật thôi là xong tất cả.

Mình làm thì mình chịu. Bằng chứng cho mình thấy những nhà khôn lanh mánh lối, sau này trước khi chết, họ sẽ nhận lãnh hậu quả thật thảm thương. Mà họ không biết rằng chính mình đã gây ra trước kia. Bao nhiêu năm thủ đoạn gian lừa, nữa chết sẽ thành con lừa, con ngựa cho người ta cỡi. Những con lừa con ngựa là những người gian lừa ở thế gian, chết hóa hình. Vì xưa kia mình đã lừa người.

**Làm thân lừa ngựa kéo xe
Cho người ta cỡi, cho người ta khinh
Xưa kia mình cỡi mình lừa
Hôm nay chịu tội, làm thân, ngựa, lừa**

Những người gian lừa là những người rất khôn lanh và thông minh. Thông minh mới nghĩ cách gian lừa. Hỏi mình không lừa thì làm sao mà sống, sống mà không khôn thì bị thiên hạ chà đạp. Như mình thấy, người thiệt, họ bị lợi dụng và bị chà đạp. Nhưng mà xét cho kỹ mấy người khờ, họ thiệt quá, chứ không phải họ dại khờ. Bởi vậy, tu Vô Vi xuất hồn xuống địa ngục, không thấy người khờ dại, mà thấy toàn là nhà quyền thế, giàu có, khôn ngoan ở thế gian, nặng tội ở địa ngục, khóc lóc

và van xin.

Ở trên thế gian mình sống mình chứng tỏ cho người ta thấy cái khôn ngoan mánh lới của mình. Là sự giàu có và lạnh lẽ, nhưng mà đi tới cảnh địa ngục. Thì mình mới thấy cái khôn ngoan, lạnh lẽ ở thế gian thật là đại khờ.

Đồ sộ nhiều chừng nào thì tội nhiều chừng nấy, tới đây thì tội hồn không biết phải nói sao. Làm thính chấp nhận làm ngựa bò, chỉ có ăn cỏ thôi, mà không được ăn cơm.

- Thế nên làm người mình được ăn cơm là một điều phước.
- Ăn cơm mà không biết cơm này ở đâu ra cũng là một điều đại tội.

Cơm và khoai tây ở đâu có cho các mình ăn?
Mấy nhà thông minh khoa học, cũng tìm chưa ra.

Mặc dù mình chế cái này chế cái kia, nhưng mà không biết hạt cơm, hay củ khoai tây từ đâu có, gia đạo vẫn lộn xộn, bất hoà, gia đình tan nát. Hồn vía bất minh, nên mình có thông minh và có xưng danh cho cách mấy, mà cũng mang tội như thường. Không được lên Thiên Đàng. Chết vì bệnh nan y, ung thư, tai biến.v.v.

Mình, cũng nên tu, để biết cái đơn giản là cơm và củ khoai.

Vì tu nó có lợi cho mình nhiều hơn và khi chết mình khỏi nhờ vả vào ai, cầu xin cho mình về Thiên Đàng.

Chính mình về Thiên Đàng thì nó hay hơn là nhờ người ta tụng, gạt và làm dùm.

Chính mình có đi học thì mình mới khoa học, thông minh!

- **Vậy tại sao mình không tự tu, để mà đạt?.**

Tu là tu bổ, sửa chữa, rất đơn giản!

Cũng giống như khoa học, xem nghiên cứu cái cũ, coi hư hao chỗ nào, sửa lại. Chỉ có bao nhiêu đó thôi.

Phương pháp tu này; là mình **xem xét cái cũ của mình như;** gan, tim, bao tử, nó hư hao chỗ nào, tự mình sửa lại. Bệnh phát nguồn từ tim gan tỳ phế thận, máu và khối óc. Cái này hoạt động bằng điện năng.

Tu thì sẽ thấy cái khoa học thông minh mình có, do luồng điện của vũ trụ quang, quang chiếu. Một ánh sáng hào quang vô biên và vô tận. Của Trời và Phật ban bố cho con người.

- Con người có mức **biến hoá** từ: Cu li, công nhân, ông chủ, kỹ sư, bác sĩ, thủ tướng, ông vua.
- Con người có mức **biến hoá** lên hàng Phật: Nhon nhon giai thành Phật.
- Con chứng minh chữ **biến hoá** rất thực tế. Dễ hiểu và dễ nghe.

- Sự thật con nói sự thật. Tin, hay không tin tùy Bác. Thiên Đàng có, Địa Ngục có.

AN VUI TÂM BÌNH

Tham đời mình khó được vui
Làm điều tham vọng, cho mình khổ thân
Khổ thân thì bị giam cầm
Tại vì lầm lỗi, tâm mình khó thông

Hướng đời tham vọng cầu mong
Mặc cho thế sự, ta đây tranh hùng
Ngông cao ngạo mạn tranh tài
Tắm thân bệnh hoạn, thần hồn chìm sâu

Tham sân chẳng biết âu sầu
Tưởng rằng mình giỏi, mình hơn người hiền
Khi nào bệnh hoạn triển miên
Ngắm nhìn thế sự, tâm hồn đảo điên

Lúc này mới gặp chuyện phiền
Chuyện đời ác độc, làm điên tâm hồn
Vạn linh mới nguyện sinh tồn
Mong cho lực đạo, giúp mình tiến thân

Tu thiền phần chấn sửa thân
Con người sẽ tiến, lên trên Thiên Đàng
Chúng sanh cảm thức Thiên Đàng
Tình Trời tận độ, cho mình hoà tan

Tu tâm dưỡng tánh đàng hoàng
Ngôi cao chín phẩm, ta ngồi tự nhiên
Tình đời có đạo chuyển khuynh
Giúp cho Bá Tánh an vui tâm bình

Kính bái
Con, Lê Thành Lợi